

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2020 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa R. Ś.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, świadczenia z tytułu podróży służbowych

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. na rzecz powoda R. Ś. następujące należności:

1. kwotę 1,390,69 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) netto tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

2. kwotę 176,20 zł (sto siedemdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia groszy) brutto tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 9 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

3. kwotę 130,20 zł (sto trzydzieści złotych i dwadzieścia groszy) brutto tytułem ekwiwalentu pieniężnego za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 104,16 zł od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 26,04 zł od 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

4. kwotę 750,00 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych i zero groszy) brutto tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 600,00 zł od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 150,00 zł od 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

5. ustawowe odsetki za opóźnienie za okres od 30 kwietnia 2016 r. do 7 czerwca 2016 r. liczone od kwoty 86,01 zł,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego poniesionego przez stronę pozwaną,

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 122,35 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

V. pozostałe koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

VI. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego k. 38) powód R. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. następujących należności: 1.390,69 zł netto tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2016 r., 176,20 zł tytułem ekwiwalentu za 2 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, 1.070,00 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego, 750,00 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres pięciu miesięcy, 861,00 zł tytułem diet z tytułu zagranicznych podróży służbowych do Czech wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądania, powód podniósł, że zarówno w czasie trwania stosunku pracy, jak i po jego ustaniu strona pozwana nie dokonała stosownych rozliczeń i tak nie wypłaciła mu części wynagrodzenia za kwiecień 2015 r., ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane 2 dni urlopu wypoczynkowego, ekwiwalentu pieniężnego za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego, diet z tytułu wyjazdów zagranicznych, a ponadto przez okres 5 miesięcy jego wynagrodzenie było niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę (k. 4-6).

Odpowiadając na pozew, strona pozwana wniosła o jego oddalenie w całości. Uzasadniając swoje stanowisko zarzuciła, że powód otrzymał wynagrodzenie za kwiecień 2015 r. jednak odmówił potwierdzenia pokwitowania. Również wszystkie delegacje zostały mu wypłacone, a jedynie za kwiecień odmówił potwierdzenia ich wypłaty. Z uwagi na to, iż nie dostarczył świadectw pracy, nie było podstaw do naliczenia mu urlopu w wyższym wymiarze. Strona pozwana zaprzeczyła aby powód brał udziału w załadunku i rozładunku pojazdu, a więc nie przysługiwała mu odzież robocza. Natomiast w wyniku ponownego przeliczenia, została mu wypłacona dodatkowa kwota 148,90 tytułem wynagrodzenia za nadgodziny (k. 43-46).

Pismem z 25 marca 2018 r. powód oświadczył, iż cofa powództwo w zakresie:

- 1.390,69 zł netto tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2016 r. (pkt a pozwu),
- 750,00 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres pięciu miesięcy (pkt d pozwu) (k. 137).

Pismem z 4 kwietnia 2018 r. powód oświadczył, iż cofa swoje oświadczenie o cofnięciu powództwa w zakresie żądania dotyczącego kwoty 1.390,89 zł tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2016 r. (pkt a pozwu) (k. 142).

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2018 r. powód oświadczył, iż cofa żądanie o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe (czas nagrania: 00:08:00-00:09:18).

Na rozprawie w dniu 29 października 2018 r. powód oświadczył, iż cofa swoje oświadczenie o cofnięciu powództwa w zakresie żądania wyrównania wynagrodzenia do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres pięciu miesięcy (pkt d pozwu) i wnosi o jak w pozwie (czas nagrania: 00:03:10-00:05:27).

Na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2019 r. pełnomocnik pozwanego oświadczyła, iż wyraża zgodę na cofnięcie powództwa w zakresie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2019

r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych (czas nagrania: 00:11:00-00:11:50, k. 284).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód R. Ś. był zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. w okresie od 5 grudnia 2015 r. do 29 kwietnia 2016 r. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

W umowie o pracę na okres próbny z 5 grudnia 2015 r. strony uzgodniły, iż powód będzie otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1.450,00 zł plus 300,00 zł ryczałtu (150,00 zł za nadgodziny; 50,00 zł za pracę w porze nocnej; 100,00 zł za dyżury) brutto miesięcznie, rozliczenie ryczałtów następowało kwartalnie i wypłacanie było ostatniego dnia miesiąca po kwartale.

Aneksem z 31 grudnia 2015 r. do umowy o pracę na okres próbny, strony ustaliły wysokość wynagrodzenia od 1 stycznia 2016 r. na kwotę 1.550,00 zł plus 300,00 zł ryczałt (150,00 zł za nadgodziny; 50,00 zł za pracę w porze nocnej; 100,00 zł za dyżury) brutto miesięcznie,

W umowie o pracę na czas określony z 5 marca 2016 r. strony uzgodniły, iż powód będzie otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1.550,00 zł plus 300,00 zł ryczałt (150,00 zł za nadgodziny; 50,00 zł za pracę w porze nocnej; 100,00 zł za dyżury) brutto miesięcznie, rozliczenie ryczałtów następowało kwartalnie i wypłacanie było ostatniego dnia miesiąca po kwartale.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

Powód jeździł samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony. Brał udział w załadunku i rozładunku pojazdu, wymieniał koła. Podczas pracy używał własnej odzieży.

Za miesiąc kwiecień 2016 r. nie otrzymał wynagrodzenia pełnego wynagrodzenia.

Dowód:

- Wyjaśnienia powoda R. Ś. – e-protokół karta 158 (płyta CD).

Podejmując zatrudnienie u strony pozwanej powód nie przedstawił świadectw pracy.

Dowód:

- Akta osobowe cz. A.

Przed zatrudnieniem u strony pozwanej, powód miał udokumentowany świadectwami pracy prawie 20 letni staż pracy.

Dowód:

- Uwierzytelnione kserokopie świadectw pracy – karta 19-23.

W świadectwie pracy, strona pozwana odnotowała, iż w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 dni.

Dowód:

- Uwierzytelniona kserokopia świadectwa pracy – karta 16-17.

Strona pozwana naliczyła powodowi wynagrodzenie w następującej wysokości:

- za grudzień 2015 r. - 1.250,00 zł brutto wynagrodzenia zasadniczego + 166,67 zł brutto wynagrodzenie za urlop + 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży (do wypłaty 1.088,42 zł netto),

- za styczeń 2016 r. - 1.850,00 zł brutto wynagrodzenia zasadniczego + 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży (do wypłaty 1.390,69 zł netto),

- za luty 2016 r. - 1.673,81 zł brutto wynagrodzenia zasadniczego + 176,19 zł brutto wynagrodzenia urlopowego + 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży (do wypłaty 1.390,69 zł netto),

- za marzec 2016 r. - 1.850,00 zł brutto + 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży (do wypłaty 1.390,69 zł netto),

- za kwiecień 2016 r. - 1.850,00 zł brutto + 440,40 zł brutto ekwiwalentu za urlop + 17,42 zł brutto za godziny nocne + 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży (do wypłaty 1.709,19 zł netto).

We wrześniu 2016 r. strona pozwana naliczyła powodowi 231,83 zł brutto tytułem nadgodzin (do wypłaty 148,90 zł netto).

Dowód:

- Karta wynagrodzeń – karta 61, 130.

Strona pozwana wystawiła następujące dowody wypłaty gotówką należnego powodowi wynagrodzenia:

- 31 grudnia 2015 r. KW(...) na kwotę 1.088,42 zł tytułem (...).

- 29 stycznia 2016 r. KW(...) na kwotę 1.390,69 zł tytułem (...).

- 29 lutego 2016 r. KW(...) na kwotę 1.390,69 zł tytułem (...).

- 31 marca 2016 r. KW(...) na kwotę 1.390,69 zł tytułem (...).

Dowód:

- kserokopie dowodów wypłaty – karta 24-27.

Na konto powoda strona pozwana przelała następujące należności:

- w dniu 7 czerwca 2016 r. - 698,52 zł tytułem delegacji + wyrównania wynagrodzenia,

- w dniu 12 października 2016 r. - 148,90 zł tytułem rozliczenia godzin nadliczbowych.

Dowód:

- Wydruk wyciągów bankowych – karta 60, 62-63.

Powód był w podróży służbowej za granicą (Czechy) w następujących okresach:

a) 25-26 stycznia 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 1 i 1/3 – 20,00 euro (89,18 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 237,94 zł. Powód pokwitował jej odbiór na poleceniu wyjazdu służbowego w dniu 29 stycznia 2016 r.,

b) 30 styczeń – 1 luty 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 2 i 1/3 – 35,00 euro (154,27 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 433,73 zł. Powód potwierdził jej odbiór na poleceniu wyjazdu służbowego w dniu 5 lutego 2016 r.,

c) 4 lutego 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 1/3 – 5,00 euro (22,04 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 22,04 zł. Powód pokwitował jej odbiór na poleceniu wyjazdu służbowego w dniu 5 lutego 2016 r.,

d) 6-7 lutego 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 1 i 1/2 – 22,50 euro (98,91 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 245,79 zł. Powód pokwitował jej odbiór na poleceniu wyjazdu służbowego w dniu 16 lutego 2016 r.,

e) 19-21 lutego 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 1 – 15,00 euro (65,36 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 226,07 zł. Powód pokwitował jej odbiór na poleceniu wyjazdu służbowego w dniu 29 lutego 2016 r.,

f) 15-16 kwiecień 2016 r.

- ilość naliczonych diet zagranicznych 1 i 1/3 – 20,00 euro (86,01 zł). Łącznie z tytułu podróży służbowej do wypłaty była kwota 230,02 zł. Powód nie pokwitował jej odbioru na poleceniu wyjazdu służbowego.

Dowód:

- Kserokopia poleceń wyjazdu służbowego wraz z rozliczeniem podróży służbowych – karta 64-82, 108-110.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Roszczenie o zasądzenie części niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2016 r. (pkt. a pozwu) zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 80 k.p. Wprawdzie w toku postępowania powód początkowo oświadczył, iż cofa powództwo w powyższym zakresie. Jednakże w toku postępowania, przed zajęciem stanowiska przez stronę pozwaną, ponownie zgłosił takie żądanie w związku z czym, Sąd ustosunkował się do niego merytorycznie.

W sprawie bezsporne było, iż w kwietniu 2016 r. powód świadczył pracę i z tego tytułu przysługiwało mu odpowiednie wynagrodzenie. Z karty jego wynagrodzeń wynika, iż za ten miesiąc winien otrzymać łącznie kwotę 2.307,82 zł brutto (1.850,00 zł wynagrodzenie zasadnicze; 440,40 zł ekwiwalent za urlop; 17,42 zł za godziny nocne) – do wypłaty 1.709,19 zł. Spór sprowadzał się natomiast do tego, czy zostało mu ono w całości wypłacone. Bezsporne, przyznane przez powoda było, iż tytułem części wynagrodzenia zasadniczego za kwiecień 2016 r. otrzymał kwotę 318,50 zł netto. Sporna była zatem kwota 1.390,69 zł netto (1.709,19 zł – 318,50 zł). W toku postępowania, strona pozwana pomimo ciężącego na niej obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., nie przedstawiła jednak żadnego wiarygodnego dowodu potwierdzającego dokonanie wypłaty spornej kwoty (np. potwierdzenie przelewu, pokwitowania odbioru gotówki przez powoda). Natomiast stosownie do art. 94 pkt 9a k.p. jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy jest prowadzenie dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy, a więc między innymi, dotyczącej nie tylko naliczenia stosownego wynagrodzenia, ale również potwierdzającego jego wypłatę. W ocenie Sądu niewiarygodne są

twierdzenia strony pozwanej, jakoby powód otrzymał sporne świadczenie ale odmówił pokwitowania jego odbioru. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej okoliczności tych wcale nie potwierdza świadek A. O.. Z zeznań świadka jednoznacznie wynika, iż nie wie ona czy powodowi zostało wypłacone wynagrodzenie w całości. Była spedytorem i nie rozliczała powoda z jego wynagrodzeń. Była wprawdzie świadkiem sytuacji kiedy powód przyszedł do biura i złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Jednak nie jest w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy strony dokonały jakich rozliczeń, a nawet jeżeli tak, to czego konkretnie te rozliczenia miały dotyczyć i w jakiej wysokości.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Z uwagi na powyższe, Sąd uwzględnił roszczenie o odsetki zgłoszone w pozwie, liczone od 1 maja 2016 r., albowiem termin wypłaty wynagrodzenia przypadła na koniec miesiąca. Strona pozwana pozostawała więc w zwłoce z wypłatą wynagrodzenia za kwiecień 2016 r. od 1 maja 2016 r. Dlatego też w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił roszczenie o odsetki za dzień 29-30 kwietnia 2016 r.

Roszczenie o ekwiwalentu za 2 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego (pkt. b pozwu) zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 171 ust. 1 k.p. Z ustaleń faktycznych wynika, iż powód ma udokumentowany świadectwami pracy prawie 20 letni staż pracy. Zgodnie więc z art. 154 § 1 pkt 2 k.p. jego wymiar urlopu wynosił 26 dni. W związku z zatrudnieniem u strony pozwanej (grudzień 2015 r. - kwiecień 2016 r.) przysługiwał urlop proporcjonalny (art. 155¹ k.p.).

Za 2015 r. (grudzień) nabył prawo do 3 dni urlopu (wg. wzoru: 26 dni / 12 m-cy x 1 m-c = 2,166 dnia, które zgodnie z art. 155³ § 1 k.p. należy zaokrąglić w górę). Natomiast za 2016 r. (styczeń-kwiecień) przysługiwało mu 9 dni urlopu (wg. wzoru: 26 dni / 12 m-cy x 4 m-ce = 8,66 dnia, które zgodnie z art. 155³ § 1 k.p. należy zaokrąglić w górę). Łącznie nabył więc prawo do 12 dni (3+9) urlopu wypoczynkowego. Urlop należy bowiem liczyć za każdy rok oddzielnie, a nie łącznie za wszystkie lata. Określony wymiar urlopu przysługuje bowiem za dany rok.

Z ustaleń faktycznych wynika, iż w grudniu 2015 r. i w lutym 2016 r. powód otrzymał wynagrodzenie za czas urlopu, łącznie za 4 dni. Natomiast w momencie rozwiązania stosunku pracy został mu naliczony ekwiwalent za 5 dni niewykorzystanego urlopu. Łącznie strona pozwana rozliczyła więc 9 dni z przysługujących powodowi 13 dni urlopu. Do rozliczenia pozostało zatem jeszcze 4 dni (13-9). Powód domagał się jednak zasądzenia ekwiwalentu za 2 dni. Sposób wyliczenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy uregulowany jest w § 14-19, rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.).

Współczynnik urlopowy w 2016 r. wynosił 21,00 zł {liczony wg wzoru: [366 dni – (52 niedziele + 9 dni świątecznych + 53 dni wolne)] : 12}. Zgodnie z kartą wynagrodzeń średnie miesięczne wynagrodzenie powoda z ostatnich 3 miesięcy przed rozwiązaniem stosunku pracy stanowiącego podstawę wyliczenia ekwiwalentu wynosiło 2.000,00 zł brutto (wynagrodzenie minimalne 1.850,00 zł + ryczałtu za nadgodziny 150,00 zł, który był błędnie uwzględniany w wynagrodzeniu minimalnym). Za jeden dzień przysługiwało więc powodowi 95,24 zł (2.000,00 zł / 21,00 zł). Po podzieleniu tego przez dobową normę czasu pracy otrzymujemy wynik 11,91 zł/h (95,24 zł / 8h). Za 2 dni urlopu (16 h) powodowi przysługiwało zatem 190,56 zł brutto (11,91 zł x 16h). Z powyższych względów Sąd uwzględnił roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. co do kwoty 176,20 zł brutto.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Ekwiwalent za urlop staje się wymagalny w dniu rozwiązania stosunku pracy, co w przypadku powoda miało miejsce 29 kwietnia 2016 r. Sąd wziął jednak pod uwagę fakt, iż błędnie ustalony przez stronę pozwaną wymiar przysługującego mu urlopu wynikał tylko i wyłącznie z winy samego powoda, który nie przedstawił pracodawcy świadectw pracy. Dlatego też na moment rozwiązania stosunku pracy strona pozwana zasadnie przyjęła, iż przysługiwał mu urlop w wymiarze 20 dni,

zamiast 26 dni. To z kolei spowodowało błędne wyliczenie ilości przysługującego powodowi urlopu, a w konsekwencji ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W świetle art. 476 zd. drugie k.c. w zw. z art. 300 k.p. strona pozwana nie może zatem ponosić odpowiedzialności w wypłacie ekwiwalentu w nieprawidłowej wysokości. Pozew wraz załączonymi do niego świadectwami pracy został doręczony stronie pozwanej w dniu 9 kwietnia 2018 r. (k. 141). Zatem dopiero od tego momentu strona pozwana pozostawała w zwłoce w wypłacie spornego ekwiwalentu. Dlatego też w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił roszczenie o odsetki za dzień 29 kwietnia 2016 r. do 8 kwietnia 2018 r.

Roszczenie o zasądzenie ekwiwalentu pieniężnego za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego (pkt. c pozwu) zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 237⁷ § 4 k.p. Zgodnie z 237⁷ § 1 k.p., pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach:

- 1) jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu;
- 2) ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy.

W sprawie bezsporne było, nie kwestionowane przez stronę pozwaną, iż podczas przewozów drogowych powód używał własnej odzieży i obuwia. Strona pozwana zarzucała natomiast, iż nie miała obowiązku zapewnienia mu odzieży roboczej. Niniejszy Sąd nie podziela jednak tego stanowiska. Z ustaleń faktycznych wynika, iż praca powoda nie ograniczała się tylko i wyłącznie do kierowania pojazdem ale także obejmowała pomoc przy jego załadunku i wyładunku, wymiany kół itp. Należy mieć przy tym na uwadze fakt, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1412), czasem pracy kierowcy jest nie tylko czas prowadzenia pojazdu, ale także między innymi załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem; czynności spedycyjne; obsługa codzienna pojazdów i przyczep; inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu i rzeczy; utrzymanie pojazdu w czystości. Odzież robocza to odzież przeznaczona do stosowania na stanowiskach pracy, które mogą powodować zabrudzenie odzieży osobistej pracownika lub zwyczajnie przyspieszyć niszczenie ubrania osobistego. Powód kierował pojazdami o masie powyżej 3,5 tony i doświadczenie życiowe uczy, iż podczas przewozu drogowego odzież własna kierowców samochodów ciężarowych bardzo często może ulec nie tylko zabrudzeniu ale również zniszczeniu. Poza tym, strona pozwana wypłacała powodowi co miesiąc kwotę 30,00 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży, co przemawia za tym, iż odzież używana przez powoda podczas pracy mogła ulec znacznemu zabrudzeniu, bądź zniszczeniu. W przeciwnym razie, kierując się doświadczeniem życiowym, taki ekwiwalent nie byłby wypłacany. Pracodawca nie wypłaca bowiem ekwiwalentu za pranie odzieży własnej pracownika w sytuacji, gdy nie ma zagrożenia jej znacznego ubrudzenia. Dlatego też w ocenie Sądu, strona pozwana miała obowiązek zapewnienia powodowi odzieży roboczej. Powodowi, jako kierowcy przysługiwał więc co najmniej: kombinezon (bluza robocza + spodnie), kurtka ocieplana oraz obuwie robocze.

Wysokość dochodzonego przez powoda ekwiwalentu była jednak nieadekwatna do realiów rzeczywistości. W myśl powołanego powyżej przepisu, ekwiwalent pieniężny należy się w wysokości uwzględniającej aktualne ceny. Ustalając cenę poszczególnych części garderoby, Sąd oparł się na cenach wskazanych przez powoda, które co do zasady nie były kwestionowane przez stronę pozwaną i tak:

- spodnie robocze – średnia cena 95,00 zł za szt.
- kurtka ocieplana – 350,00 zł,
- obuwie robocze – średnia cena 265,00 zł za szt.

W przypadku odzieży roboczej powszechnie przyjmuje się następujące okresy jej użytkowania:

- spodnie robocze – 18 m-cy,

- kurtka ocieplana – 36 m-cy,

- obuwiu robocze – 24 m-ce,

Zatem powodowi przysługiwał miesięcznie ekwiwalent w następującej wysokości:

- za spodnie robocze – 5,28 zł (~ 95,00 zł / 18 m-cy),

- za kurtkę ocieplaną – 9,72 zł (~ 350,00 zł / 36 m-cy),

- za obuwiu robocze – 11,04 zł (~ 265,00 zł / 24 m-ce).

Łącznie było to więc miesięcznie 26,04 zł.

Powód pracował przez niecałe 5 miesięcy. Za ten okres przysługiwał mu więc ekwiwalent pieniężny za używanie własnej odzieży w łącznej wysokości 130,20 zł brutto (5 x 26,04 zł).

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, dlatego też Sąd, uwzględniając roszczenie o odsetki zgłoszone w pozwie, liczone od w przypadku kwoty 104,16 zł od 29 kwietnia 2016 r., a od kwoty 26,04 od 1 maja 2016 r. Termin wypłaty wynagrodzenia oraz pozostałych związanych ze stosunkiem pracy świadczeń przypadał na koniec miesiąca. Strona pozwana pozostawała więc w zwłoce z wypłatą spornego świadczenia od 1 dnia następnego miesiąca przypadającego po terminie wypłaty wynagrodzenia. W przypadku ekwiwalentu za grudzień 2015 r. - marzec 2016 r. powód żądał odsetek za okresy późniejsze, w związku z czym Sąd orzekł zgodnie z jego żądaniem. Natomiast w przypadku miesiąca kwietnia 2016 r. strona pozwana pozostawała w zwłoce z wypłatą ekwiwalentu od 1 maja 2016 r. Dlatego też w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił roszczenie o odsetki za miesiąc kwiecień 2016 r. za okres 29-30 kwietnia 2016 r.

Roszczenie o wyrównania wynagrodzenia do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres pięciu miesięcy (pkt d pozwu) zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 7 ust. 1 ustawy z 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (t.j. Dz. U. Z 2018 r., poz. 2177; zw. dalej ustawą), w myśl którego w przypadku gdy w danym miesiącu, z uwagi na terminy wypłat niektórych składników wynagrodzenia lub rozkład czasu pracy, wynagrodzenie pracownika, obliczone zgodnie z art. 6 ust. 4, jest niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia, następuje uzupełnienie wynagrodzenia do tej wysokości w postaci wyrównania.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, wysokość wynagrodzenia pracownika zatrudnionego w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od wysokości minimalnego wynagrodzenia ustalonego w trybie art. 2 i art. 4

Natomiast art. 6 ust. 4 ustawy stanowi, iż do obliczenia wysokości wynagrodzenia pracownika przyjmuje się przy-sługujące pracownikowi składniki wynagrodzenia i inne świadczenia wynikające ze stosunku pracy, zaliczone według zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń określonych przez Główny Urząd Statystyczny do wynagrodzeń osobowych, z zastrzeżeniem ust. 5.

Zgodnie z ust. 5 w/w artykułu (w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym) w przy obliczaniu wysokości wynagrodzenia pracownika nie uwzględnia się:

1) nagrody jubileuszowej;

2) odprawy pieniężnej przysługującej pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy;

3) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych:

W poszczególnych latach minimalne wynagrodzenie za pracę określone w rozporządzeniach Rady Ministrów (Dz. U. z 2012, poz. 1026; Dz. U. z 2013, poz. 1074; Dz. U. z 2014, poz. 1220; Dz. U. z 2015, poz. 1385) wynosiło odpowiednio:

- w 2015 – 1.750,00 zł brutto,

- w 2016 – 1.850,00 zł brutto.

W sprawie bezsporne było, iż w 2015 r. wynagrodzenie powoda zostało określone na kwotę 1.450,00 zł + 300,00 zł tytułem ryczałtów – łącznie 1.750,00 zł brutto, a w 2016 r. na kwotę 1.550,00 zł brutto + 300,00 zł tytułem ryczałtów – łącznie 1.850,00 zł brutto. Pobieźna analiza mogłaby więc wskazywać, iż zostało ono ustalone na poziomie określonym w rozporządzeniu. Jednakże w skład wynagrodzenia ryczałtowego (300,00 zł) wchodziła kwota 150,00 zł tytułem ryczałtu za nadgodziny. Tym czasem zgodnie z art. 6 ust. 5 pkt 3 ustawy, przy uwzględnianiu wysokości minimalnego wynagrodzenia nie uwzględnia się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Zatem faktyczne minimalne wynagrodzenie powoda wynosiło w grudniu 2015 r. - 1.600,00 zł (1.750,00 zł – 150,00 zł) brutto, a w miesiącach styczeń-kwiecień 2016 r. po 1.700,00 zł (1.850,00 zł – 150,00 zł) brutto. Zatem na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy, powodowi przysługiwało stosowne wyrównanie wynagrodzenia do wysokości wynagrodzenia minimalnego określonego w rozporządzeniach Rady Ministrów. Za każdy miesiąc przysługiwało mu więc stosowne wyrównanie po 150,00 zł brutto. Łącznie za okres grudzień 2015 r. - kwiecień 2016 r. winien więc otrzymać wyrównanie w wysokości 750,00 zł (5 x 150,00 zł) brutto.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, dlatego też Sąd, uwzględnił roszczenie o odsetki zgłoszone w pozwie, liczone od w przypadku kwoty 600,00 zł od 29 kwietnia 2016 r., a od kwoty 150,00 zł od 1 maja 2016 r. Termin wypłaty wynagrodzenia przypadał na koniec miesiąca. Strona pozwana pozostawała więc w zwłoce z wypłatą spornego świadczenia od 1 dnia następnego miesiąca przypadającego po terminie wypłaty wynagrodzenia. W przypadku wyrównania wynagrodzenia za grudzień 2015 r. - marzec 2016 r. powód żądał odsetek za okresy późniejsze, w związku z czym Sąd orzekł zgodnie z jego żądaniem. Natomiast w przypadku miesiąca kwietnia 2016 r. strona pozwana pozostawała w zwłoce z wypłatą od 1 maja 2016 r. Dlatego też w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił roszczenie o odsetki za miesiąc kwiecień 2016 r. za okres 29-30 kwietnia 2016 r.

Roszczenie o zasądzenie diet z tytułu służbowych wyjazdów zagranicznych do Czech w okresie zatrudnienia (pkt. e pozwu) nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne było, że powód był kierowcą zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, wobec czego, do jego zatrudnienia, zastosowanie miały przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm., zw. dalej ustawą).

Zgodnie z art. 2 ust. 7 ustawy, podróż służbowa to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy: przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego. Ustawa nie reguluje jednak kwestii należności przysługujących kierowcom odbywającym podróż służbowe. Również pozwany nie uregulował tych kwestii w regulacjach wewnętrznych (np. regulaminie pracy, wynagradzania), w związku z czym, na podstawie art. 77⁵ § 5 k.p., w przypadku diet do powoda zastosowanie miało rozporządzenie Minister Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167).

Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia, z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują diety.

Dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30,00 zł za dobę podróży (§ 7 ust. 1 rozporządzenia).

Dieta w czasie podróży zagranicznej jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki. Przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej i jest określona w załączniku do rozporządzenia (§ 13 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia).

Przede wszystkim powód bezzasadnie przyjął, iż winien otrzymywać diety z tytułu podróży służbowych za granicę kraju (do Czech) w wysokości 41 euro. Z ustaleń faktycznych wynika, że strona pozwana naliczyła powodowi diety zagraniczne w wysokości 15 euro, co przy przyjęciu średniego przelicznika w tym okresie 4,40 zł/1 euro, daje średnio dietę w wysokości 66,00 zł. Dieta ustalona przez stronę pozwaną była wprawdzie niższa niż ta określona w rozporządzeniu (41 euro). Jednakże była wyższa od diety krajowej (30,00 zł). Natomiast zgodnie z art. 77⁵ § 4 k.p. wewnętrzne regulacje nie mogą ustalić diety za podróż służbową na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona w rozporządzeniu. Oznacza to, iż dieta z tytułu podróży zagranicznej może być niższa niż określona w rozporządzeniu (41 euro). Nie może być jednak niższa od diety z tytułu podróży krajowej określonej w rozporządzeniu (30,00 zł). W przypadku powoda, diety zagraniczne były wprawdzie ustalone w niższej wysokości (15 euro) od diet określonych w rozporządzeniu, jednakże były wyższe (średnio 66,00 zł) od diet z tytułu podróży krajowych.

Z ustaleń faktycznych wynika, iż poza jedną podróżą zagraniczną (15-16 kwietnia 2016 r.) powód otrzymał stosowne świadczenia. Okoliczności te potwierdzają przedstawione przez stronę pozwaną rozliczenia polecenia służbowego, na których powód kwitował odbiór gotówki. Takiego pokwitowania brak jednak na rozliczeniu podróży służbowych odbytej przez powoda do Czech w dniach 15-16 kwietnia 2016 r. Jednakże w dniu 7 czerwca 2016 r. na konto powoda została przelana kwota 698,52 zł tytułem „delegacje + wyrównanie wynagrodzenia”, w ramach której zostały rozliczone niewypłacone powodowi należności z tytułu podróży służbowych na łączną kwotę 380,02 zł, w tym między innymi z tytułu podróży zagranicznej do Czech w okresie 15-16 kwietnia 2016 r.

Na uwzględnienie zasługiwało natomiast częściowo żądanie zasądzenia odsetek za sporne diety. Zastosowanie miał tu art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Rozliczenie zagranicznej podróży służbowej odbytej przez powoda do Czech w dniach 15-16 kwietnia 2016 r. winno nastąpić najpóźniej w dniu rozwiązania stosunku pracy, tj. 29 kwietnia 2016 r. Zatem strona pozwana pozostawała w zwłoce od 30 kwietnia 2016 r. Z rozliczenia zagranicznej podróży służbowej wynika, iż z tego tytułu powodowi przysługiwała dieta w wysokości 86,01 zł, która została wypłacona w dniu 7 czerwca 2016 r. Dlatego też Sąd, uwzględnił roszczenie o odsetki zgłoszone w pozwie, liczone od kwoty 86,01 zł za okres od 30 kwietnia 2016 r. do 7 czerwca 2016 r., w pozostałym zakresie oddalając powództwo (pkt II sentencji wyroku).

Reasumując, Sąd w pkt. I sentencji wyroku uwzględnił częściowo żądania powoda, w pozostałym zakresie oddalając powództwo (pkt. II sentencji wyroku).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd ustalił zarówno w oparciu o osobowe źródła dowodowe, jak i dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, w szczególności znajdujących się w aktach osobowych powoda, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Stan faktyczny Sąd ustalił z pominięciem dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż ostatecznie okazał się on nieprzydatny.

Oceny zeznań świadka oraz wyjaśnień stron, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jeżeli chodzi o zeznania świadka A. O., to okazały się one nieprzydatne do ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek była spedytorem zatrudnionym w styczniu 2016 r., nie zajmował się rozliczeniem kierowców, w tym również powoda, nie wypłacała mu żadnych świadczeń i nie posiadała na ten temat żadnej wiedzy.

W zakresie wyjaśnień stron, Sąd dał wiarę powodowi, gdyż jego zeznania były jasne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Powód składał zeznania dwukrotnie, raz – przed złożeniem przyrzeczenia na rozprawie w dniu 23 lipca 2018 r/, a drugi raz - na rozprawie w dniu 15 lipca 2020 r. – po złożeniu przyrzeczenia. Jego zeznania były spójne, pokrywały się ze sobą, pomimo, że upłynęły blisko dwa lata pomiędzy składaniem tych zeznań. Powód jednoznacznie potwierdził, że nie otrzymywał wynagrodzenia do rąk własnych bez pokwitowania. Nigdy też nie było sytuacji, aby otrzymał wynagrodzenie lub inne należności i następnie odmówił potwierdzenia ich otrzymania. Świadek A. O. też nie wskazała w swoich zeznaniach twierdzeń strony pozwanej, że faktycznie takie sytuacje miały miejsce. Zeznający w charakterze strony pozwanej na rozprawie w dniu 15 lipca 2020 r. P. K. wprawdzie twierdził, że dawał powodowi wynagrodzenie bez jego potwierdzenia przez powoda odbioru, lecz nie potrafił wskazać ani kwot rzekomo wypłaconych wynagrodzeń, ani też dat wypłaconych wynagrodzeń. Jeszcze raz należy podkreślić, że obowiązkiem pracodawcy jest prawidłowe i rzetelne prowadzenie dokumentacji związanej z zatrudnieniem pracownika i wypłatą wynagrodzeń. Skoro pracodawca zaniecha prowadzenia w sposób rzetelny tej dokumentacji, na pracodawcy spoczywa obowiązek wykazania, zgodnie z art. 6 kc – że faktycznie wszystkie należności zostały pracownikowi wypłacone. Niczym nie poparte twierdzenia strony pozwanej, że faktycznie wypłacono wynagrodzenie, bez wskazania dokładnie dat i wysokości tego wynagrodzenia, nie mogą stać się podstawą do uznania, że faktycznie powodowi wypłacono te należności. Dlatego też Sąd nie dał wiary stronie pozwanej i nie uwzględnił zeznań strony za wiarygodne.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 102 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Strony wygrały proces mniej więcej w porównywalnych częściach. Jednakże w toku postępowania tylko strona pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, albowiem powód zaraz po wytoczeniu powództwa, odwołał udzielone wcześniej pełnomocnictwo i sam reprezentował się w sądzie. Winien zatem zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego, w zakresie w jakim wygrała ona proces. Jednakże Sąd biorąc pod uwagę subiektywne, choć częściowo błędne, przekonanie powoda o słuszności swoich zadań, oraz jego sytuację życiową – brak środków na utrzymanie, nie obciążył go kosztami zastępstwa procesowego, należnymi stronie pozwanej.

W punkcie IV sentencji wyroku, częścią kosztów sądowych, od uiszczonych których powód był zwolniony z mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną. Obejmowały one stosunkową opłatę od pozwu (§ 13 ust. 1 ustawy w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia powództwa) w zakresie w jakim powód wygrał proces, tj, 122,35 zł.

W punkcie V sentencji wyroku pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci części opłaty od pozwu oraz kosztów wynagrodzenia opinii biegłego sądowego, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia nimi strony pozwanej, natomiast powód był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt VI sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, iż średnie miesięczne wynagrodzenie powoda winno wynosić 2.000,00 zł brutto.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.